

Υπόθεση C-22/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

7 Ιανουαρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Sąd Najwyższy (Πολωνία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

15 Δεκεμβρίου 2021

Προσφεύγουσα και νυν αναιρεσεύουσα:

T. S.A.

Καθού και νυν αναιρεσίβλητος:

Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii και Telewizji

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Απόφαση του προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης με την οποία επιβάλλεται στην εταιρία T. S.A. πρόστιμο ύψους 10.000 PLN για παράβαση της απαγόρευσης διακοπής της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής παραπομπής

Βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το αιτούν δικαστήριο υποβάλλει προδικαστικό ερώτημα με το οποίο ζητεί να διευκρινιστεί αν, υπό το πρίσμα της ισχύουσας βάσει του δικαίου της Ένωσης αρχής της ισότητας έναντι του νόμου, είναι επιτρεπτή η εκ μέρους του εθνικού νομοθέτη διάκριση μεταξύ, αφενός, των παρόχων γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων και, αφετέρου, των παρόχων υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία, όσον αφορά τη δυνατότητά τους να παρεμβάλλουν διαφημίσεις κατά τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων.

Προδικαστικό ερώτημα

«Έχουν το άρθρο 20, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/13/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 10ης Μαρτίου 2010, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την παροχή υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων (οδηγία για τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων), καθώς και τα άρθρα 11 και 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει μόνο στους τηλεοπτικούς οργανισμούς να παρεμβάλλουν διαφημίσεις κατά τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων τους, ενώ η απαγόρευση αυτή δεν ισχύει και για τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία;»

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άρθρα 11 και 20

Οδηγία 2010/13/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 10ης Μαρτίου 2010, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την παροχή υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων (οδηγία για τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων), άρθρο 4, παράγραφος 1, άρθρο 20, παράγραφος 2

Παρατιθέμενες διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας

Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (νόμος της 29ης Δεκεμβρίου 1992 περί ραδιοτηλεόρασης) άρθρα 16a, 47k και 53

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Στις 2 Οκτωβρίου 2016 η εταιρία T S.A. (στο εξής: προσφεύγουσα), η οποία αποτελεί τηλεοπτικό οργανισμό, διέκοψε τη μετάδοση παιδικού τηλεοπτικού προγράμματός της με σκοπό την προβολή διαφημίσεων. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο παρέβη την προβλεπόμενη στον νόμο περί ραδιοτηλεόρασης απαγόρευση διακοπής της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων ή τηλεπωλήσεων. Για την παράβαση αυτή, ο Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης, στο εξής: καθού), με απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2017, επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο ύψους 10.000 PLN.
- 2 Η προσφυγή της T S.A. κατά της απόφασης αυτής απορρίφθηκε από το πρωτοβάθμιο και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Η προσφεύγουσα άσκησε

ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου αναίρεση κατά της απόφασης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου.

- 3 Λόγω του ουσιώδους νομικού ζητήματος που έθεσε η προσφεύγουσα, το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε το ως άνω προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΔΕΕ) και ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 4 Το νομικό ζήτημα που θέτει η προσφεύγουσα είναι αν επιτρέπεται η εφαρμογή αυστηρότερων κανόνων για τον περιορισμό της προβολής διαφημίσεων από εκείνους που απορρέουν από το γράμμα του άρθρου 20 της οδηγίας 2010/13/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 10ης Μαρτίου 2010, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την παροχή υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων (οδηγίας για τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων, στο εξής: οδηγία 2010/13/ΕΕ), εάν οι εν λόγω κανόνες δεν συνάδουν με τις απαιτήσεις των κανόνων δικαίου της Ένωσης, δηλαδή δεν συνάδουν με την αρχή της ισότητας που απορρέει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και δεν πληρούν την απαίτηση να είναι σαφώς καθορισμένο το πεδίο εφαρμογής της επιταγής ή της απαγόρευσης.
- 5 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι διατάξεις που αφορούν τους περιορισμούς στη διαφήμιση η οποία συνοδεύει τις κατά παραγγελία υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων δεν ρυθμίζονται στο πολωνικό δίκαιο κατά τρόπο που να πληροί την προϋπόθεση της ισότητας έναντι του νόμου. Κατά τον νόμο περί ραδιοτηλεόρασης, η απαγόρευση διακοπής της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων δεν ισχύει στην περίπτωση υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων που παρέχονται κατά παραγγελία. Συνεπώς, οι επιχειρήσεις που παρέχουν υπηρεσίες κατά παραγγελία και ανταγωνίζονται τους τηλεοπτικούς οργανισμούς που δραστηριοποιούνται σε παρόμοια ή και στην ίδια ακόμη αγορά δεν εμποδίζονται να διακόπτουν τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων. Η απαγόρευση αυτή ισχύει μόνο για τους τηλεοπτικούς οργανισμούς.
- 6 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση μεταξύ παρόχων υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία, αφενός, και τηλεοπτικών οργανισμών, αφετέρου, εις βάρος των δεύτερων, δεν συμβιβάζεται με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, η οποία απορρέει από το άρθρο 20 του Χάρτη. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, βάσει του δικαίου της Ένωσης, οι τηλεοπτικοί οργανισμοί και οι πάροχοι υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία πρέπει να θεωρούνται παρόμοιοι φορείς που παρέχουν παρόμοιες υπηρεσίες. Παράλληλα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα προστατευόμενα συμφέροντα, ήτοι η φυσική, πνευματική και ηθική ανάπτυξη των ανηλίκων και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δικαιολογούν την απαγόρευση της διαφήμισης κατά

τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων αφορούν αναμφίβολα τόσο τις τηλεοπτικές εκπομπές όσο και τις παρεχόμενες κατά παραγγελία οπτικοακουστικές υπηρεσίες. Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν πληρούται η αναγκαία προϋπόθεση για την εφαρμογή από τον εθνικό νομοθέτη ενός αυστηρότερου κριτηρίου από το προβλεπόμενο στην οδηγία 2010/13/ΕΕ. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1 της εν λόγω οδηγίας, η θέσπιση αυστηρότερης διάταξης είναι δυνατή εφόσον αυτή συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι είναι, εν προκειμένω, άμεσα εφαρμοστέα η οδηγία 2010/13/ΕΕ και, ειδικότερα, το άρθρο 20, παράγραφος 2, κατά το οποίο η μετάδοση παιδικών προγραμμάτων είναι δυνατόν να διακόπτεται για τηλεοπτικές διαφημίσεις μόνο μία φορά για κάθε προγραμματισμένη χρονική περίοδο διάρκειας τουλάχιστον 30 λεπτών, εφόσον η προγραμματισμένη διάρκεια του προγράμματος υπερβαίνει τα 30 λεπτά.

- 7 Ο καθού υποστηρίζει ότι η αρχή της ισότητας έναντι του νόμου μπορεί να εφαρμοστεί σε παρόμοιες καταστάσεις, στις οποίες δεν περιλαμβάνονται η περίπτωση τηλεοπτικού οργανισμού που μεταδίδει πρόγραμμα, δηλαδή ενός παρόχου γραμμικών υπηρεσιών, και η περίπτωση παρόχου υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία, δηλαδή ενός παρόχου μη γραμμικών υπηρεσιών. Οι υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων που παρέχονται κατά παραγγελία διαφέρουν από τις τηλεοπτικές μεταδόσεις όσον αφορά την επιλογή και τον έλεγχο που μπορεί να ασκήσει ο χρήστης και ως προς τον κοινωνικό αντίκτυπο που έχουν. Κατά την άποψη του καθού, το γεγονός αυτό δικαιολογεί την επιβολή ηπιότερης κανονιστικής ρύθμισης για τις κατά παραγγελία υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων, οι οποίες πρέπει να συμμορφώνονται μόνο με τους βασικούς κανόνες που προβλέπονται στην οδηγία 2010/13/ΕΕ.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της διατάξεως περί παραπομπής

- 8 Κατ' αρχάς, το αιτούν δικαστήριο εξηγεί ότι οι ρυθμίσεις που θέσπισε ο εθνικός νομοθέτης στο πλαίσιο μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας (ΕΕ) 2018/1808 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Νοεμβρίου 2018, για την τροποποίηση της οδηγίας 2010/13/ΕΕ ενόψει των μεταβαλλόμενων συνθηκών της αγοράς, δεν έχουν εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση. Στο πλαίσιο μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στην εθνική έννομη τάξη προστέθηκε διάταξη στον νόμο περί ραδιοτηλεόρασης η οποία, μεταξύ άλλων, επιτρέπει στον τηλεοπτικό οργανισμό να διακόπτει τη μετάδοση παιδικού προγράμματος διάρκειας άνω της μίας ώρας για την προβολή διαφημίσεων. Η προσβαλλόμενη από την προσφεύγουσα απόφαση εκδόθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2017, ήτοι πριν από την έκδοση της οδηγίας 2018/1808 και την τροποποίηση του εθνικού δικαίου κατ' εφαρμογήν της οδηγίας αυτής.
- 9 Βάσει δε της νομοθεσίας που ίσχυε κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, υπήρχε πλήρης απαγόρευση διακοπής από τους τηλεοπτικούς οργανισμούς της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων. Η λύση αυτή συνιστούσε ρύθμιση αυστηρότερη από

εκείνη του άρθρου 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 2010/13/ΕΕ, ως είχε κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το οποίο η μετάδοση τηλεοπτικών ταινιών (εκτός των σειρών αυτοτελών εκπομπών, των σίριαλ και των ντοκιμαντέρ), κινηματογραφικών έργων και ειδησεογραφικών προγραμμάτων είναι δυνατόν να διακόπτεται για διαφημίσεις ή/και τηλεπωλήσεις μία φορά για κάθε προγραμματισμένη χρονική περίοδο 30 λεπτών τουλάχιστον. Η μετάδοση παιδικών προγραμμάτων είναι δυνατόν να διακόπτεται για διαφημίσεις ή/και τηλεπωλήσεις μία φορά για κάθε προγραμματισμένη χρονική περίοδο διάρκειας τουλάχιστον 30 λεπτών, εφόσον η προγραμματισμένη διάρκεια του προγράμματος υπερβαίνει τα 30 λεπτά.

- 10 Θεσπίζοντας την πλήρη απαγόρευση διακοπής της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων, ο εθνικός νομοθέτης άσκησε την ευχέρεια που του παρέχει το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/13/ΕΕ να επιβάλλει στους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων που υπάγονται στη δικαιοδοσία του την υποχρέωση να τηρούν λεπτομερέστερους ή αυστηρότερους κανόνες στα πεδία που καλύπτει η οδηγία αυτή. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, *in fine*, της εν λόγω οδηγίας, προϋπόθεση για την άσκηση της εν λόγω ευχέρειας ήταν να συνάδουν οι κανόνες αυτοί με το ενωσιακό δίκαιο.
- 11 Αυτή η απόλυτη απαγόρευση διακοπής της μετάδοσης παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων δεν ίσχυε για τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία.
- 12 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, εγείρονται αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αν μια τέτοια ρύθμιση, η οποία αφορά τους παρόχους γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων και τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία και η οποία επιτρέπει στους δεύτερους να διακόπτουν τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων, συνάδει με το ενωσιακό δίκαιο και, ειδικότερα, με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου.
- 13 Το άρθρο 20 του Χάρτη ορίζει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι έναντι του νόμου. Αυτή η γενική αρχή της ισότητας επιβάλλει, κατά πάγια νομολογία του ΔΕΕ, να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις ούτε να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο διαφορετικές μεταξύ τους καταστάσεις, εκτός αν η διαφορετική αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικά. Η διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται εφόσον στηρίζεται σε αντικειμενικό και εύλογο κριτήριο, δηλαδή εφόσον σχετίζεται με τον νομίμως επιδιωκόμενο από την επίμαχη νομοθεσία σκοπό και η διαφορά αυτή είναι ανάλογη προς τον σκοπό που επιδιώκεται με την εν λόγω μεταχείριση.
- 14 Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 58 της οδηγίας 2010/13/ΕΕ, «[ο]ι κατά παραγγελία υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων διαφέρουν από τις τηλεοπτικές μεταδόσεις όσον αφορά την επιλογή και τον έλεγχο που μπορεί να ασκήσει ο χρήστης καθώς και σχετικά με τον κοινωνικό αντίκτυπο που έχουν. Το γεγονός αυτό δικαιολογεί την επιβολή ηπιότερης κανονιστικής ρύθμισης για τις κατά παραγγελία υπηρεσίες οπτικοακουστικών

μέσων, οι οποίες θα πρέπει να συμμορφώνονται μόνο με τους βασικούς κανόνες που προβλέπονται με την παρούσα οδηγία», αλλά, όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 59, «[η] διαθεσιμότητα επιβλαβούς περιεχομένου στις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων αποτελεί μέλημα για τον νομοθέτη, τον κλάδο των μέσων και τους γονείς. Θα υπάρξουν και νέες προκλήσεις, ιδίως αναφορικά με νέες πλατφόρμες και νέα προϊόντα. Καθίσταται συνεπώς αναγκαία η ύπαρξη κανόνων για την προστασία της φυσικής, πνευματικής και ηθικής ανάπτυξης των ανηλίκων, καθώς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σε όλες τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων, συμπεριλαμβανομένων των οπτικοακουστικών εμπορικών ανακοινώσεων.» Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, μολονότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι, κατά τη νομολογία του ΔΕΕ, η οδηγία 2010/13/ΕΕ «δεν εναρμονίζει πλήρως τους κανόνες που είναι σχετικοί με τους τομείς που καλύπτει, αλλά θεσπίζει ελάχιστες προδιαγραφές για τις εκπομπές που προέρχονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση και προορίζονται να μεταδοθούν στο εσωτερικό της», ωστόσο «[π]ροκειμένου να διασφαλισθεί η πλήρης και σωστή προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών, δηλαδή των τηλεθεατών, είναι ουσιώδες η τηλεοπτική διαφήμιση να υπόκειται σε ορισμένο αριθμό ελάχιστων κανόνων και κριτηρίων» (αιτιολογική σκέψη 83 της οδηγίας 2010/13/ΕΕ).

- 15 Κατόπιν των προεκτεθέντων, δεδομένου ότι ο εθνικός νομοθέτης θέσπισε αυστηρότερους κανόνες όσον αφορά τη δυνατότητα διακοπής της μετάδοσης προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων, για λόγους που άπτονται του γενικού δημόσιου συμφέροντος και του συμφέροντος των ληπτών των γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων, ιδίως δε των ανηλίκων, τίθεται το ερώτημα αν το συμφέρον αυτό πρέπει να τυγχάνει της ίδιας προστασίας τόσο στην περίπτωση των προγραμμάτων που μεταδίδουν οι τηλεοπτικοί οργανισμοί όσο και στην περίπτωση των προγραμμάτων παρόχων υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία. Αν διαπιστωθεί η διαφορετική μεταχείριση των δύο αυτών ομάδων φορέων μετάδοσης ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων ως προς το θέμα αυτό, είναι αμφίβολο αν οι εθνικοί κανόνες που απαγορεύουν πλήρως στους παρόχους γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων να διακόπτουν τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων, ελλείψει ρητής πανομοιότυπης απαγόρευσης για τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία, συνάδουν με το ενωσιακό δίκαιο και, ειδικότερα, με τη γενική αρχή της ισότητας έναντι του νόμου.
- 16 Δεδομένου ότι τα προστατευόμενα συμφέροντα, ήτοι η φυσική, πνευματική και ηθική ανάπτυξη των ανηλίκων και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, που δικαιολογούν την απαγόρευση της διαφήμισης κατά τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων ισχύουν προφανώς για τα προγράμματα που μεταδίδονται τόσο από τους παρόχους γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων όσο και από τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία, είναι αμφίβολο αν οι επιχειρήσεις αυτές, οι οποίες παρέχουν παρόμοιες υπηρεσίες σε παρόμοια αγορά, μπορούν να τύχουν διαφορετικής μεταχείρισης ως προς το σημείο αυτό με τη θέσπιση αυστηρότερων κανόνων μόνο για μία από αυτές.

- 17 Η αμφιβολία αυτή είναι δικαιολογημένη και για τον πρόσθετο λόγο ότι από την προαναφερθείσα αιτιολογική σκέψη 59 της οδηγίας για τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων προκύπτει ότι οι κανόνες για την προστασία των ως άνω αξιών είναι αναγκαίοι για όλες τις υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων. Εξακολουθεί επίσης να μην είναι σαφές αν το καθεστώς των δύο ομάδων φορέων μετάδοσης ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων και η φύση των υπηρεσιών που παρέχουν επιτρέπει την παραδοχή ότι οι εν λόγω ομάδες βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση και ότι, ως εκ τούτου, θα πρέπει να αντιμετωπίζονται ισότιμα βάσει της αρχής της ισότητας του άρθρου 20 του Χάρτη. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η οδηγία 2010/13/ΕΕ βασίζεται στη διάκριση μεταξύ των γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων και των κατά παραγγελία υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων, επισημαίνοντας ότι οι εν λόγω υπηρεσίες διαφέρουν όσον αφορά την επιλογή και τον έλεγχο που μπορεί να ασκήσει ο χρήστης και ως προς τον κοινωνικό αντίκτυπο που έχουν. Είναι ωστόσο αμφίβολο αν οι διαφορές αυτές στον τρόπο παροχής οπτικοακουστικής επικοινωνίας επιτρέπουν τη θέσπιση περιορισμών στη δυνατότητα διαφήμισης κατά τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων μόνον εις βάρος των παρόχων γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων.
- 18 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, στο παρόν στάδιο εξέλιξης του δικαίου, ο εθνικός νομοθέτης επιτρέπει μεν στους παρόχους γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων να διακόπτουν τη μετάδοση παιδικών προγραμμάτων για την προβολή διαφημίσεων, πλην όμως παρέχει τη δυνατότητα αυτή μόνον εν μέρει, αίροντας τη σχετική απαγόρευση μόνο στην περίπτωση προβολής ταινίας διάρκειας άνω της μίας ώρας. Ο περιορισμός αυτός δεν ισχύει για τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία. Ως εκ τούτου, εξακολουθούν να υφίστανται και υπό το νυν ισχύον νομικό καθεστώς οι αμφιβολίες που εκφράστηκαν ανωτέρω ως προς το ζήτημα αν ο εθνικός νομοθέτης δύναται, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/13/ΕΕ, να αντιμετωπίζει διαφορετικά τους παρόχους γραμμικών υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων από τους παρόχους υπηρεσιών οπτικοακουστικών μέσων κατά παραγγελία.